

Catalunya Nord renova els ajuntaments

El batlle de Perpinya, Joan Pau Alduy, es presenta a la reelecció amb la UMP.

El 9 i el 16 de març, els nord-catalans elegiran els batlles dels 226 ajuntaments que tenen els 'Pirineus Orientals'. A Perpinyà i a les viles principals, la guerra política ha començat.

Des de les eleccions municipals passades, el 2001, hauran passat set anys. Set anys en lloc dels sis que duren normalment els mandats municipals, que s'han allargat excepcionalment perquè no s'escaiguessin amb les eleccions presidencials. Durant aquests anys, però, el context ha evolucionat relativament poc en l'àmbit local. El Consell General s'ha quedat a mans de l'esquerra, i les seues relacions amb l'ajuntament de Perpinyà i el seu batlle, Jeau-Paul Alduy (UMP) no han millorat gens. La situació econòmica, seguint la dinàmica estatal, tampoc. Les darreres eleccions estatals del mes de maig de l'any passat, que han consagrat Nicolas Sarkozy com a cap de l'estat francès, han tornat a confirmar la tendència de l'electorat nord-català de votar la dreta, prop de 60%.

De segur, però, que hi haurà molts canvis als consells municipals dels 226 ajuntaments que té Catalunya Nord –i la Fenolleda, part del departament ad-

ministratiu. Tanmateix, a les viles més grans els daus ja semblen haver estat tirats. Així doncs, Pierre Aylagas (PS) a Argelers, Nicolas Garcia (PC) a Elna i Jean Vila (PC) a Cabestany seran reelegits molt probablement. De la mateixa manera, els tres candidats de la UMP, Arlette Franco a Canet, François Calvet al Soler, i Daniel Mach a Pollestres no haurien de tenir problemes per continuar essent batlles. A Vilanova de la Raó, Jacqueline Irlès (UMP) aprofitarà segurament la seua recent elecció a l'Assemblea Nacional francesa per conservar el lloc a l'ajuntament.

Amb un panorama borrós i la desunió de l'esquerra, a Perpinyà el batlle es podria dir Alduy fins el 2014.

Cantonals: el Consell General per a la dreta?

El 9 de març es fa també la primera volta de les eleccions cantonals, és a dir dels consellers generals. Cada tres anys se'n renoven la meitat, el mateix dia que les eleccions municipals o regionals. Catalunya Nord és tallada en 31 cantons. Són, doncs, 15 consellers generals que es juguen el lloc durant aquest mes de març. Entre aquests, 9 fan part de la majoria d'esquerra i 6 són a l'oposició. Segons els primers sondatges i anàlisis, quatre cantons podrien canviar de color polític, tots

quatre actualment dirigits per l'esquerra. Entre ells, Marcel Mateu (PS), número 2 del Consell General, haurà de lluitar fermament contra Dominique Woch, de la UMP. Per una altra banda, Antoine Sarda (PC) no es tornarà a presentar al cantó de la Tor de França, que es disputaran Jacques Cresta (PS) i Gui Ilary (Sense Etiqueta, dreta). Alexandre Reynal (PS) al cantó d'Arles i Louis Caseilles (PS) a Toluges també podrien perdre les eleccions en benefici de dos membres

de la UMP. Christian Bourquin (PS), actual president del consell, hauria de ser reelegit al cantó de Millars.

Amb 4 elegits menys, l'esquerra podria perdre la majoria a l'assemblea departamental, que dirigeix des del 1998, amb l'arribada de Christian Bourquin a la presidència. Però l'interès de la societat nord-catalana per aquestes eleccions parcials no és cert. Les eleccions municipals, per les quals els electors se senten generalment més concernits, monopolitzen

El cas de Perpinyà. Un altre candidat que podria mantenir-se al capdavant del seu ajuntament és Joan Pau Alduy. A Perpinyà, el batlle es diu Alduy des de l'any 1959. Paul, el pare, va passar el relleu a Joan Pau, el fill, l'any 1993. Mentrestant, J. P. Alduy ha passat de la UDF, partit del pare, a la UMP. Després de gairebé mig segle de *dinastia*, els polítics d'esquerra de Catalunya Nord voldrien el canvi. Tots, doncs, es retroben contra el batlle de la UMP. Tots, però, desunits. A inici de desembre, Jacqueline Amiel-Donat, la protegida de Christian Bourquin, era designada pels militants socialistes de Perpinyà per encapçalar la llista del PS, en la qual trobem el Partit Comunista, Lluita Obrera i Esquerra Republicana de Catalunya Nord. Tanmateix, la llista d'esquerra va ser objecte d'una publicitat no desitjada quan es van fer públics els possibles vincles del François Coll, número 2 de la llista, amb l'extrema dreta i el franquisme. Finalment, Pierre Esteve (PS) va prendre la plaça de Coll, expulsat. Per una altra banda, Jean Codognès, després de perdre les eleccions internes al PS, va decidir d'encapçalar una llista dissident, en la qual fa aliança amb alguns centristes i amb CDC Nord. La Lliga Comunista Revolucionària, el Modem i el Front Nacional també presenten, cadascun, una llista. En aquest panorama borrós, i amb la desunió de l'esquerra, la llista del batlle sortint té el camí tot traçat. A Perpinyà, el batlle es podria dir Alduy fins el 2014.

Pere Habet

una gran part de l'espai mediàtic reservat a la política local. L'interès per les cantonals és, doncs, tan limitat com les competències d'aquesta institució. Efectivament, malgrat tenir un paper important en l'acció social i sanitària, a la qual dedica prop de 60% del pressupost, el Consell General es limita a unes funcions administratives en diversos àmbits com ara el transport, l'educació o el turisme. De fet, són molts els candidats que aposten per una descentralització de les competències, de l'estat cap als consells generals i regionals.

Sarkozy dirigeix els seus cap al precipici

Les eleccions municipals que es fan a França els dos diumenges vinents poden significar un punt d'inflexió en l'hegemonia de la dreta que encapçala el president Nicolas Sarkozy. De fet, aquests darrers mesos el suport al president ha decaïgut ostensiblement, com també la seva popularitat.

El 9 i el 16 de març el francesos escolliran els seus alcaldes. En dues voltes, tal com ho vol la llei electoral. Deu mesos enrere, el 6 de maig del 2007, Nicolas Sarkozy fou votat pel 53% dels electors i es disposava a dirigir un seguit de reformes que semblava que tenien un ampli consens: la de la unificació de l'edat de jubilació de tots els treballadors, la de l'autonomia universitària, la dels serveis mínims en cas de vaga, la dels suburbis, la de la multireincidència, la de les relacions entre Església i estat. A mesura que les anava engegant, la popularitat del president augmentava i el mes de setembre un 69% de francesos li aprovava les iniciatives i la gestió. Cinc mesos més tard només un 38% li donen suport i molts candidats de dreta a les municipals es presenten amagant les sigles del partit a què pertanyen —la UMP de Sarkozy— i

eviten d'aparèixer en cap fotografia al costat del president. Què ha passat?

El miratge sarkozista s'ha anat desfent a partir d'una successió d'errors: convidar durant cinc dies a París un dictador, el president libí Moammar al-Gaddafi; perdre els nervis davant les càmeres, insultar el seu portaveu i també uns ciutadans que no li volien donar la mà —“fot el camp, pobre imbècil!”—. A banda, també li pesa el fet de no haver presentat ni una sola mesura convincent per a millorar el poder adquisitiu dels ciutadans; enfrontar-se amb el Consell Constitucional en pretendre de fer votar una llei amb efectes retroactius; posar en qüestió el laïcisme; voler ser el protagonista de totes les iniciatives fins al punt de llançar-les sense avisar els ministres del ram: cas de la supressió de la publicitat a la televisió pública o de la conversió de cada alumne de deu anys en guardià de la memòria d'un altre nen jueu exterminat pels nazis; una vida privada massa pública i poc conforme amb la majestat que la tradició reclama dels presidents de la República francesa: iots i avions privats *deixats* per amics milionaris, divorci exprés de la segona dona —Cecilia— i matrimoni exprés amb la cantant i *ex-top model* Carla Bruni, augment del salari presidencial d'un 170% i, per acabar-ho d'adobar, gaudir de caps de setmana de nou-ric.

Temor entre els candidats. Enmig de tot plegat, ara per ara, els batlles de dreta temen ser derrotats àmpliament per una esquerra sense programa i sense líder. Sarkozy, el mes de gener passat, va considerar “absurd” negar el caràcter “nacional” de les eleccions municipals. Per a ell es inimaginable cap batalla electoral en què no tingui el paper de cap dels exèrcits. Però a París ja no val la pena d'anar al front, perquè Bertrand Delanoë ho té guanyat. A Lió, on l'ex-ministre Dominique Perben semblava poder guanyar havent-se associat amb els centristes, el globus de l'esperança